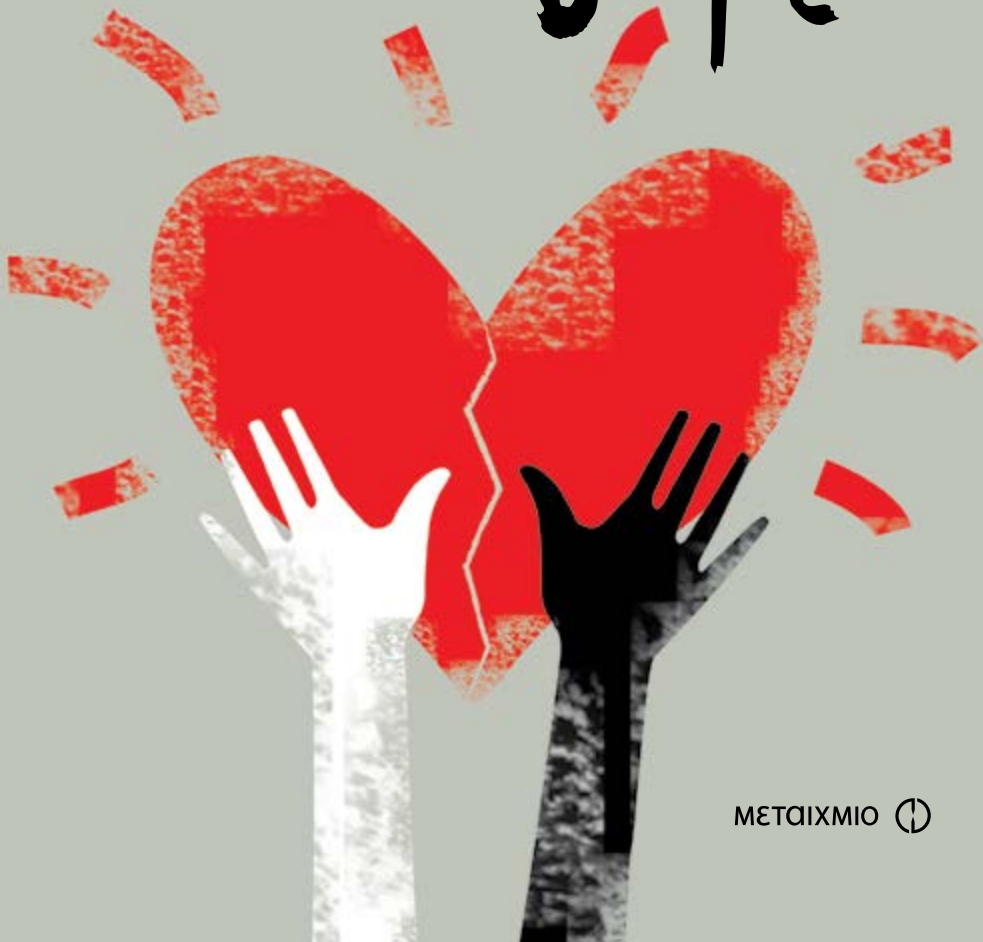

Ο ΣΑΙΞΠΗΡ ΞΑΝΑΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Tracy Chevalier

Καινούργιο αδούρι

Μετάφραση
Νίκος Παναγιωτόπουλος

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ Ι

Πριν το σχολείο

Βανίλια ή σοκολάτα
προτιμάς στο παγωτό σου;
Πες μας, πες μας,
πώς τον λένε τον καλό σου!

Η ΝΤΙ ΤΟΝ ΠΡΟΣΕΞΕ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΟΠΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ ΑΛΛΟΝ. Πιάστηκε από αυτό γιατί της έδωσε χαρά. Την έκανε να νιώσει ξεχωριστή το να τον έχει ολόδικό της μερικά δευτερόλεπτα, προτού ο κόσμος γύρω τους σταματήσει για λίγο και χάσει έναν χτύπο απ' τον παλμό του για όλη την υπόλοιπη ημέρα.

Το προαύλιο ήταν γεμάτο πριν από το μάθημα. Αρκετά παιδιά είχαν φτάσει από νωρίς και είχαν ξεκινήσει τους βόλους, την μπάλα και το κουτσό, για να τα παρατήσουν μόλις χτυπήσει το κουδούνι. Η Ντι δεν είχε φτάσει νωρίς – η μητέρα της την είχε στείλει πάνω να αλλάξει την μπλούζα της με κάτι λιγότερο εφαρμοστό, λέγοντας ότι η Ντι την είχε λερώσει με αυγό, παρόλο που η ίδια δεν μπορούσε να διακρίνει κάποιον λεκέ από κρόκο. Για να προλάβει, έκανε τρέχοντας ένα μέρος της διαδρομής ως το σχολείο, με τις κοτσίδες της να χτυπάνε στην πλάτη της, μέχρι που ένα μπουλούκι μαθητές που πήγαιναν προς την ίδια κατεύθυνση την καθυσάχασε ότι δεν είχε αργήσει. Έφτασε στο προαύλιο έχοντας ένα λεπτό να ξεδέψει πριν χτυπήσει το πρώτο κουδούνι.

Δεν υπήρχε αρκετός χρόνος για να βρεθεί με την καλύτερή της φίλη, τη Μιμή, που έπαιζε διπλό σχοινάκι με τα άλλα κορίτσια, κι έτσι αντί γι' αυτό η Ντι κατευθύνθηκε στην είσοδο του κτιρίου, όπου στεκόταν ο κύριος Μπράμπαντ μαζί με άλλους

δασκάλους, περιμένοντας τις τάξεις να μπουν στις γραμμές τους. Ο δάσκαλος στεκόταν προσοχή, με το όλο γωνίες κούρεμά του να κάνει το κεφάλι του να μοιάζει τετράγωνο. Κάποιος είχε πει στην Ντι πως είχε πολεμήσει στο Βιετνάμ. Η Ντι δεν ήταν η καλύτερη μαθήτριά της τάξης –αυτός ο τίτλος ανήκε στη σπασίκλα την Πάτι–, αλλά, όποτε μπορούσε, της άρεσε να ευχαριστεί τον κύριο Μπράμπαντ, τόσο ώστε να την προσέξει, παρόλο που ήξερε ότι κάποιες φορές τη φώναζαν «η χαϊδεμένη του δασκάλου».

Αυτή τη φορά πήγε και στάθηκε μπροστά μπροστά στη γραμμή και, κοιτώντας γύρω, η ματιά της έπεσε στα κορίτσια που ακόμη πηδούσαν το διπλό σχοινάκι. Τότε τον εντόπισε, μια ακίνητη παρουσία κοντά στον γύρο. Τέσσερα αγόρια στροβιλίζονταν πάνω του – ο Ίαν, ο Ροντ και δυο αγόρια απ’ την Τετάρτη. Γύριζαν τόσο γρήγορα, που η Ντι ήταν σίγουρη ότι κάποιος απ’ τους δασκάλους θα τους σταματούσε. Κάποτε ένα αγόρι είχε εκοφενδονιστεί κι είχε σπάσει το χέρι του. Τα δύο τεταρτάκια έδειχναν τρομαγμένα, αλλά δεν μπορούσαν να ελέγξουν τον γύρο, καθώς ο Ίαν κλοτσούσε επιδέξια το έδαφος για να διατηρήσει την ταχύτητα.

Το αγόρι που στεκόταν δίπλα στον ξέφρενο στροβιλισμό δεν ήταν ντυμένο κάζουαλ σαν τα άλλα αγόρια, με τα τζιν, τα τισέρτ και τα αθλητικά τους παπούτσια. Αντιθέτως φορούσε γκρι φαρδύ παντελόνι, λευκό κοντομάνικο πουκάμισο και μαύρα παπούτσια, όπως η στολή που θα φορούσε μαθητής ιδιωτικού σχολείου. Όμως το δέρμα του ήταν αυτό που τον έκανε να ξεχω-

ρίζει, το χρώμα του θύμιζε στην Ντι τις αρκούδες που είχε δει στον ζωολογικό κήπο λίγους μήνες πριν, σε μια εκπαιδευτική εκδρομή. Παρόλο που τις ονόμαζαν μαύρες αρκούδες, το τρίχωμά τους ήταν παραδόξως σκούρο καφέ, με κοκκινωπή χροιά στις άκρες. Τις περισσότερες ώρες κοιμούνταν, ή μύριζαν τους σωρούς από μάσα που οι φύλακες είχαν αφήσει γι' αυτές στον περιφραγμένο χώρο. Μονάχα όταν ο Ροντ πέταξε μερικά κλαδιά στα ζώα για να εντυπωσιάσει την Ντι αντέδρασε μια από τις αρκούδες, αποκαλύπτοντας τα κίτρινα δόντια της, γρυλίζοντας τόσο, που τα παιδιά τσίριξαν και γέλασαν. Ωστόσο η Ντι δεν τους μιμήθηκε· αγριοκοίταξε τον Ροντ και σηκώθηκε κι έφυγε.

Το καινούργιο αγόρι δεν παρακολουθούσε τον γύρο, αλλά εξέταζε το κτίριο που έμοιαζε με Γάμα. Ήταν ένα τυπικό δημοτικό σχολείο των προαστίων, χτισμένο πριν από οκτώ χρόνια, και έμοιαζε με δύο χαρτόκουτα από κόκκινα τούβλα σωριασμένα δίχως έμπνευση το ένα δίπλα στο άλλο. Όταν η Ντι πρωτοπήγε στο νηπιαγωγείο, υπήρχε ακόμη η μυρωδιά του φρεσκοχτισμένου κτιρίου. Ωστόσο τώρα πια έμοιαζε με πολυφορεμένο ρούχο, με εμφανή τα σκισίματα, τους λεκέδες και τα σημάδια, με τα στριφώματα να κρέμονται. Η ίδια γνώριζε απέξω όλες τις αίθουσες, τα σκαλοπάτια, όλα τα κιγκλιδώματα και τα αποδυτήρια. Επιπλέον γνώριζε κάθε σπιθαμή του προαυλίου, καθώς και εκείνου για τους μικρότερους μαθητές που βρισκόταν στην άλλη πλευρά του κτιρίου. Η Ντι είχε πέσει από τις κούνιες, είχε σκίσει το καλσόν της στην τσουλήθρα και είχε παγιδευτεί στην

κορυφή του κύβου αναρρίχησης, όπου από τον φόβο της δεν μπορούσε να κατέβει. Κάποτε είχε ανακηρύξει το μισό προαύλιο Κοριτσούπολη και μαζί με τη Μιμή, την Μπλάνκα και την Τζένιφερ είχαν κυνηγήσει κάθε αγόρι που είχε το θράσος να περάσει τα σύνορα. Είχε κρυφτεί μαζί με άλλους στη γωνία δίπλα από την είσοδο του γυμναστηρίου, όπου οι δάσκαλοι δεν μπορούσαν να τους δουν, και είχαν βάλει κραγιόν, είχαν διαβάσει κόμικς και είχαν παίξει μπουκάλα. Είχε ζήσει τη ζωή της στο προαύλιο, είχε γελάσει, είχε κλάψει, είχε ερωτευτεί, είχε κάνει φιλίες και είχε αποκτήσει κάμποσους εχθρούς. Ήταν ο κόσμος της και της ήταν τόσο οικείος, που τον θεωρούσε δεδομένο. Σε έναν μήνα θα τον αποχωριζόταν για να πάει στο γυμνάσιο.

Τώρα κάποιος καινούργιος και διαφορετικός είχε εισβάλει στον κόσμο της, και αυτό έκανε την Ντι να κοιτάζει τον χώρο με άλλο μάτι και ξαφνικά να τον βρίσκει άθλιο και τον εαυτό της ξένο εκεί πέρα. Όπως κι εκείνος.

Τον είδε να μετακινείται. Όχι σαν αρκούδα, με το βαρύ και άχαρο περπάτημά της. Πιο πολύ σαν λύκος, ή –η Ντι προσπάθησε να σκεφτεί σκουρόχρωμα ζώα– σαν πάνθηρας, μια γάτα τεραστίων διαστάσεων. Ό,τι κι αν σκεφτόταν –πιθανότατα ότι ήταν το καινούργιο αγόρι σε ένα προαύλιο γεμάτο ξένους με αντίθετο χρώμα από το δικό του–, εκείνος προχώρησε αθόρυβα προς τις πόρτες του σχολείου όπου περίμεναν οι δάσκαλοι, με την ασύνειδη αυτοπεποίθηση κάποιου που γνωρίζει πώς λειτουργεί το σώμα του. Η Ντι ένιωσε ένα σφίξιμο στο στήθος. Πήρε βαθιά ανάσα.

«Βρε, βρε» παρατήρησε ο κύριος Μπράμπαντ. «Σαν να ακούω τύμπανα».

Η μισ Λόουντ, η άλλη δασκάλα της Έκτης, που στεκόταν δίπλα του, χαχάνισε. «Από πού είπε η κυρία Ντιουκ ότι μας ήρθε;»

«Από τη Γουινέα νομίζω. Ή από τη Νιγηρία; Τελοσπάντων από την Αφρική».

«Δικός σου μαθητής δεν θα είναι; Καλύτερα δικός σου παρά δικός μου». Η μισ Λόουντ ίσιωσε τη φούστα της και άγγιξε τα σκουλαρίκια της, ίσως για να σιγουρευτεί ότι βρίσκονταν ακόμη στη θέση τους. Ήταν μια νευρική κίνηση που την επαναλάμβανε συχνά. Η εμφάνισή της ήταν απλή, με εξαίρεση τα ξανθά, σγουρά μαλλιά της, που ήταν κομμένα καρέ και φουντωτά. Σήμερα φορούσε λαχανί φούστα, κίτρινη μπλούζα και πράσινους δίσκους για σκουλαρίκια. Τα παπούτσια της ήταν επίσης πράσινα με χαμηλό τετράγωνο τακούνι. Η Ντι και οι φίλες της λάτρευαν να σχολιάζουν την γκαρνταρόμπα της μισ Λόουντ. Ήταν νεαρή δασκάλα, αλλά τα ρούχα της δεν έμοιαζαν σε τίποτε με εκείνα των μαθητριών της – τα ροζ και λευκά τισέρτ και τα τζιν με τα κεντητά λουλούδια στην καμπάνα.

Ο κύριος Μπράμπαντ ανασήκωσε τους ώμους.

«Δεν βλέπω να υπάρχει πρόβλημα».

«Όχι, φυσικά όχι». Η μισ Λόουντ κράτησε τα ορθάνοιχτα μπλε μάτια της καρφωμένα στον συνάδελφό της λες και δεν ήθελε να χάσει το παραμικρό ψήγμα σοφίας που θα τη βοηθούσε να γίνει καλύτερη δασκάλα. «Πιστεύεις ότι θα έπρεπε... χμ, να πούμε κάτι στους μαθητές για εκείνον; Για –δεν ξέρω– το ότι

είναι διαφορετικός; Να τους ενθαρρύνουμε να τον καλωσορίσουν;»

Ο κύριος Μπράμπαντ ξεφύσηξε. «Μην τον παραχαϊδεύεις, Νταϊάν. Δεν χρειάζεται ειδική μεταχείριση επειδή είναι μαύρο καινούργιος».

«Όχι, αλλά... Όχι. Φυσικά». Τα μάτια της μισ Λόουντ βούρκωσαν. Η Μιμή είχε πει στην Ντι ότι μια δυο φορές η δασκάλα τους είχε κλάψει μέσα στην τάξη. Οι μαθητές, πίσω από την πλάτη της, τη φώναζαν Κλαψιάρια Λόντι.

Η ματιά του κυρίου Μπράμπαντ σταμάτησε στην Ντι, που περίμενε μπροστά του. Ξερόβηξε. «Ντι, πήγαινε να μαζέψεις τα άλλα κορίτσια» είπε και έδειξε εκείνες που έπαιζαν διπλό σκοινάκι. «Πες τους ότι θα εξαφανίσω τα σκοινάκια αν συνεχίσουν να χοροπηδάνε μετά το πρώτο κουδούνι».

Ήταν ένας από τους ελάχιστους άντρες δασκάλους στο σχολείο, και παρόλο που δεν θα έπρεπε να έχει σημασία, για την Ντι ήταν το είδος του δασκάλου που πάντοτε υπάκουγες, ο δάσκαλος που θα εντυπωσίαζες αν μπορούσες – όπως ένωθε για τον δικό της μπαμπά, τον οποίο ήθελε να ευχαριστεί όταν εκείνος γύριζε στο σπίτι μετά τη δουλειά.

Πήγε τρέχοντας μέχρι τα κορίτσια που έπαιζαν διπλό σκοινάκι: χρησιμοποιούσαν δύο χοντρά σχοινιά που πλατάγιζαν εκκωφαντικά στο τσιμεντένιο έδαφος, και τραγουδούσαν φωναχτά ενώ το γύριζαν. Δίστασε μια στιγμή, γιατί ήταν η σειρά της Μπλάνκας να παίξει. Ήταν μακράν η καλύτερη του σχολείου στο διπλό σκοινάκι και μπορούσε να πηδάει γρήγορα πολλή

ώρα χωρίς να σκοντάψει. Τα άλλα κορίτσια προτιμούσαν εκείνα τα ρυθμικά τραγουδάκια που θα ανάγκαζαν την Μπλάνκα να βγει από τα σκοινάκια ή να φωνάξει κάποιον άλλον στη θέση της. Φυσικά η Μπλάνκα ήθελε να συνεχίσει, και εκείνο το πρωί είχε καταφέρει να τις κάνει να τραγουδήσουν φωναχτά:

Βανίλια ή σοκολάτα
 προτιμάς στο παγωτό σου;
 Πες μας, πες μας,
 πώς τον λένε τον καλό σου!
 Αρχίζει από Α, Β, Γ, Δ...

Αν η παίκτρια δεν σκόνταφτε σε ένα από τα γράμματα, έπιαναν τους αριθμούς μέχρι το είκοσι και μετά τα αγαπημένα τους χρώματα. Η Μπλάνκα είχε φτάσει τώρα στα χρώματα, με τις μακριές μαύρες μπούκλες της να χοροπηδάνε, κουνώντας επιδέξια τα πόδια της παρόλο που φόραγε σανδάλια πλατφόρμες. Η Ντι ποτέ δεν θα μπορούσε να παίξει με τέτοια παπούτσια· προτιμούσε τα λευκά αθλητικά Converse της, τα οποία διατηρούσε όσο το δυνατόν πιο καθαρά.

Πήγε προς το μέρος της Μιμής, που γυρνούσε τα σκοινάκια. «Είναι ο δεύτερος γύρος με χρώματα που κάνει» μουρμούρισε η φίλη της. «Σκέτη επίδειξη».

«Ο κύριος Μπράμπαντ είπε ότι θα σας πάρει τα σκοινάκια αν δεν σταματήσετε αμέσως» ανέφερε η Ντι.

«Καλά». Η Μιμή άφησε τα χέρια της να πέσουν και τα σκοινιά λασκάρισαν από τη μία μεριά, ενώ η άλλη κοπέλα συνέχισε

να τα γυρνάει λίγα ακόμα δευτερόλεπτα. Τα πόδια της Μπλάνκας μπουρδουκλώθηκαν μέσα σ' αυτά.

«Γιατί σταματήσατε;» διαμαρτυρήθηκε, μουτρωμένη. «Θα μπορούσα να είχα σκοντάψει. Εξάλλου έπρεπε να γυρίσω πάλι στο αλφάβητο, για να μπορέσω να σταματήσω στο Κ!»

Η Ντι και η Μιμή αντάλλαξαν ένα βλέμμα δυσφορίας καθώς ξεκινούσαν να τυλίγουν τα σκοινιά. Η Μπλάνκα ήταν τρελή και παλαβή για τον Κάσπερ, το δημοφιλέστερο αγόρι της Έκτης τάξης. Για την ακρίβεια κι εκείνος ήταν τρελός γι' αυτήν, παρόλο που τα χάλαγαν κάθε τρεις και λίγο.

Η ίδια η Ντι ανέκαθεν συμπαθούσε τον Κάσπερ. Πολύ περισσότερο: μοιράζονταν την πεποίθηση πως μεταξύ τους όλα ήταν απλούστερα απ' ό,τι για τους άλλους, πως δεν χρειαζόταν να μοχθήσουν για τη φιλία τους ή τον αλληλοσεβασμό τους. Την περασμένη χρονιά, είχε αναρωτηθεί για ένα μικρό διάστημα αν έπρεπε να τον ερωτευτεί, ή ακόμα και να το πήγαινε παραπέρα και να τα έφτιαχνε μαζί του. Ο Κάσπερ είχε ελκυστικό, καθαρό πρόσωπο και λαμπερά μπλε μάτια που σε καθησύχαζαν. Αλλά όσο φυσικό κι αν έμοιαζε, εκείνη δεν τον έβλεπε με τέτοιο τρόπο. Ήταν περισσότερο σαν αδελφός: ασχολούνταν με παρόμοια πράγματα, κοιτάζοντας προς το μέλλον παρά ο ένας τον άλλον. Έμοιαζε πιο λογικό ο Κάσπερ να τα έχει με μια ζόρικη και γεμάτη ενέργεια κοπέλα σαν την Μπλάνκα.

«Θεέ μου, ποιος είναι αυτός;» αναφώνησε η Μπλάνκα. Παρόλο που στην τάξη δεν πολυμιλούσε, στο προαύλιο ήταν φωνακλού και αδιάντροπη.

Η Ντι κατάλαβε, χωρίς να την κοιτάξει, ότι η Μπλάνκα αναφερόταν στο καινούργιο αγόρι.

«Είναι από τη Νιγηρία» είπε αδιάφορα, ενώ τύλιγε το σκοινί γύρω απ' τον αγκώνα και την παλάμη της.

«Πού το ξέρεις;» ρώτησε η Μιμή.

«Το είπαν οι δάσκαλοι».

«Ένα μαύρο αγόρι στο σχολείο μας – δεν το πιστεύω!»

«Σος...» Η Ντι προσπάθησε να κάνει την Μπλάνκα να το βουλώσει, αμήχανη στη σκέψη ότι το αγόρι μπορεί να άκουγε.

Μαζί με τη Μιμή και την Μπλάνκα κατευθύνθηκε προς τις γραμμές των παιδιών, με τα σκοινιά κάτω από το μπράτσο της. Τα φύλαγαν στο γραφείο του κυρίου Μπράμπαντ και η Ντι ήταν υπεύθυνη γι' αυτά – πράγμα που ήξερε πως έκανε την Μπλάνκα να σκάει από ζήλια όσο και η φίλιά της με τη Μιμή.

«Γιατί τη συμπαθείς τόσο πολύ, αφού είναι τόσο περίεργη;» είχε πει κάποτε η Μπλάνκα.

«Η Μιμή δεν είναι περίεργη» υπερασπίστηκε η Ντι τη φίλη της. «Είναι... ευαίσθητη. Έχει αισθήματα».

Η Μπλάνκα ανασηκώνοντας τους ώμους άρχισε να τραγουδάει το «Crocodile Rock», κάνοντας σαφές ότι η συζήτηση είχε τελειώσει. Στις τριάδες ο χειρισμός ήταν ζόρικός: πάντα ένας ένωθε στην απέξω.

Κάποιος δάσκαλος πρέπει να είχε πει στο καινούργιο αγόρι πού να πάει, γιατί τώρα στεκόταν στο τέλος της γραμμής που είχε σχηματιστεί μπροστά στον κύριο Μπράμπαντ. Η Μπλάνκα σταμάτησε με θεατρικό τρόπο, παλαντζάροντας στα τακούνια της.

«Και τώρα τι κάνουμε;» φώναξε.

Η Ντι δίστασε κι έπειτα προχώρησε για να σταθεί πίσω του. Η Μπλάνκα την ακολούθησε και ψιθύρισε δυνατά: «Το πιστεύεις; Είναι στην τάξη μας! Ακούμπησέ τον αν τολμάς».

«Σκάσε!» μουρμούρισε η Ντι, ελπίζοντας εκείνος να μην τις είχε ακούσει. Παρατήρησε την πλάτη του. Το καινούργιο αγόρι είχε το πιο όμορφα σχηματισμένο κεφάλι, οι γραμμές του απαλές, συμμετρικές και τέλεια διαμορφωμένες, σαν πήλινο βάζο στον τροχό του αγγειοπλάστη. Η Ντι ήθελε να απλώσει τα χέρια και να το κλείσει στις χούφτες της. Τα μαλλιά του ήταν κοντοκουρεμένα, σαν δάσος από δέντρα φυτεμένα σε πυκνές συστάδες στην κορυφογραμμή ενός βουνού – πολύ διαφορετικά από τα φουντωτά άφρο χτενίσματα που ήταν τώρα στη μόδα. Όχι ότι υπήρχαν άφρο μαλλιά να δει κανείς τριγύρω. Δεν υπήρχαν μαύροι μαθητές στο σχολείο της Ντι, ούτε μαύροι κάτοικοι στο προάστιο όπου ζούσε, παρόλο που από το 1974 στην Ουάσιγκτον DC υπήρχε μια αρκετά μεγάλη μαύρη κοινότητα που την είχαν βαφτίσει Σοκολατένια Πόλη. Κάποιες φορές, όταν πήγαινε στο κέντρο με την οικογένειά της, έβλεπε μαύρους άντρες και γυναίκες με μεγάλα άφρο χτενίσματα· το ίδιο και στην τηλεόραση, όταν έβλεπε το *Soul Train** στο σπίτι της Μιμής χορεύοντας με τους Earth, Wind and Fire ή με τους Jackson

* Μουσικοχορευτικό τηλεοπτικό πρόγραμμα που πρωτοπροβλήθηκε το 1971 και συνεχίστηκε 35 χρόνια, παρουσιάζοντας καλλιτέχνες της R&B, της soul και του hip-hop.

Five. Ποτέ δεν είχε παρακολουθήσει το σόου στο σπίτι της: η μητέρα της ποτέ δεν θα την άφηνε να βλέπει μαύρους να τραγουδούν και να χορεύουν στην τηλεόραση. Η Ντι ήταν ερωτευμένη με τον Τζερμείν Τζάκσον, ωστόσο ήταν το πονηρό και πλατύ χαμόγελό του που της άρεσε παρά το άφρο χτένισμά του. Όλες οι φίλες της προτιμούσαν τον Λιτλ Μάικλ, ο οποίος ήταν για την Ντι πολύ προφανής επιλογή. Θα ήταν σαν να διάλεγε να ερωτευτεί το πιο χαριτωμένο αγόρι του σχολείου, και αυτός ήταν ίσως ο λόγος που δεν έβλεπε τον Κάσπερ ερωτικά – ενώ η Μπλάνκα, ναι. Η Μπλάνκα πάντοτε επέλεγε το προφανές.

«Ντι, σήμερα είσαι υπεύθυνη για τον καινούργιο μας μαθητή». Ο κύριος Μπράμπαντ τής έκανε νόημα από την κεφαλή της σειράς. «Δείξ' του πού είναι το κυλικείο, η αίθουσα μουσικής, οι τουαλέτες. Να του εξηγήεις τι γίνεται στην τάξη, όταν δεν καταλαβαίνει. Εντάξει;»

Η Μπλάνκα άφησε μια πνιχτή κραυγή και σκούντηξε την Ντι, η οποία κοκκίνισε και έγνεψε καταφατικά. Γιατί διάλεξε εκείνη ο κύριος Μπράμπαντ; Την τιμωρούσε για κάτι; Η Ντι δεν είχε χρειαστεί ποτέ τιμωρία. Η μητέρα της είχε φροντίσει γι' αυτό.

Γύρω της, οι συμμαθητές της χαζογελούσαν και ψιθύριζαν.

«Αυτός από πού ήρθε;»

«Απ' τη ζούγκλα!»

«Χα χα χα... Ουπς, αυτό πόνεσε!»

«Μην είστε τόσο ανώριμοι!»

«Καημένη Ντι, που πρέπει να τον προσέχεις».

«Γιατί διάλεξε αυτήν ο κύριος Μπ.; Συνήθως τα αγόρια προ-
σέχουν αγόρια».

«Ίσως κανένα από τα αγόρια να μην ήθελε. Εγώ δεν θα 'θελα».

«Ούτε εγώ θα 'θελα».

«Ναι, αλλά η Ντι είναι η χαϊδεμένη του δασκάλου – ο κύριος
Μπράμπαντ ξέρει ότι δεν θα του έλεγε όχι».

«Έξυπνο».

«Για μισό λεπτό, αυτό σημαίνει ότι αυτό το αγόρι θα καθίσει
στα θρανία μας;»

«Χα χα! Ο καημένος ο Ντάνκαν, φορτώθηκε το καινούργιο
αγόρι! Το ίδιο και η Πάτι».

«Εγώ θα μετακινηθώ!»

«Ο κύριος Μπράμπαντ δεν θα σε αφήσει».

«Θα το κάνω».

«Κάνε όνειρα, φίλε».

Το καινούργιο αγόρι κοίταξε πίσω του. Το πρόσωπό του δεν
ήταν επιφυλακτικό και δύσπιστο όπως θα περίμενε η Ντι, αλλά
καθαρό και φιλόξενο. Τα μάτια του ήταν μαύρα, αστραφτερά
νομίσματα που την παρατηρούσαν με περιέργεια. Ανασήκωσε
τα φρύδια του γουρλώνοντας κι άλλο τα μάτια του, και η Ντι
ένιωσε ένα τίναγμα να τη διαπερνά, παρόμοιο με εκείνο που εί-
χε νιώσει μια φορά που ακούμπησε ηλεκτροφόρο φράχτη για
ένα στοίχημα.

Δεν του μίλησε, αλλά του έγνεψε. Της επέστρεψε το νεύμα
και μετά γύρισε από την άλλη για να κοιτάξει μπροστά του. Στέ-
κονταν στη γραμμή, σιωπηλοί, αμήχανοι. Η Ντι κοίταξε τριγύ-

ρω να δει αν ακόμη τους παρακολουθούσε κανείς. Όλοι τούς παρακολουθούσαν. Στύλωσε το βλέμμα της σε ένα σπίτι απέναντι από τον δρόμο του σχολείου – στο σπίτι του Κάσπερ για την ακρίβεια– ελπίζοντας πως όλοι τους θα υπέθεταν ότι την απασχολούσαν σημαντικά πράγματα έξω στον ευρύτερο κόσμο παρά το μπροστινό της αγόρι, που έμοιαζε να δονείται ηλεκτρισμένο.

Τότε πρόσεξε τη μαύρη γυναίκα που στεκόταν στην άλλη μεριά του συρμάτινου φράχτη που περιέβαλλε το προαύλιο, με το ένα της χέρι κρατημένο απ' το σύρμα. Παρότι ήταν κοντή, την έκανε να φαίνεται ψηλότερη ένα φουλάρι με κόκκινα και κίτρινα μοτίβα τυλιγμένο σαν ένα επιβλητικό τουρμπάνι γύρω από το κεφάλι της. Φορούσε ένα μακρύ φόρεμα φτιαγμένο από το ίδιο ζωηρό ύφασμα. Πάνω από αυτό φορούσε ένα γκρι χειμωνιάτικο παλτό – παρόλο που ήταν αρχές Μαΐου και είχε ζέστη. Τους παρακολουθούσε.

«Η μητέρα μου πιστεύει ότι δεν ξέρω πώς να φερθώ ως καινούργιος».

Η Ντι γύρισε, κατάπληκτη που εκείνος είχε μιλήσει. Στη θέση του δεν θα είχε τολμήσει να πει ούτε λέξη. «Έχεις υπάρξει ξανά ο καινούργιος;»

«Ναι. Τρεις φορές σε έξι χρόνια. Αυτό θα είναι το τέταρτό μου σχολείο».

Η Ντι πάντα ζούσε στο ίδιο σπίτι, πήγαινε στο ίδιο σχολείο και είχε τους ίδιους φίλους, και ήταν συνηθισμένη σε μια βολική οικειότητα που ενίσχυε ό,τι κι αν έκανε. Δεν μπορούσε να φανταστεί πώς θα ήταν ως καινούργιο κορίτσι και χωρίς να

γνωρίζει τους πάντες – παρόλο που λίγους μήνες αργότερα, πηγαίνοντας από το δημοτικό στο γυμνάσιο, θα ήξερε μόνο το ένα τέταρτο των μαθητών της τάξης της. Μολονότι για διάφορους λόγους η Ντι δεν χωρούσε πια στο σχολείο της και ήταν έτοιμη να μετακομίσει σε ένα νέο, η σκέψη τού να είναι περικυκλωμένη από αγνώστους κάποιες φορές έκανε το στομάχι της να σφίγγεται.

Απέναντί τους, στη γραμμή του άλλου τμήματος της Έκτης τάξης, η Μιμή παρακολουθούσε αυτή τη συναλλαγή με μάτια ορθάνοιχτα. Η Ντι και η Μιμή σχεδόν πάντα ήταν μαζί στην τάξη, και την Ντι την πονούσε που, αυτή την τελευταία χρονιά του δημοτικού, είχαν διαφορετικούς δασκάλους και δεν μπορούσε να είναι όλη μέρα με την καλύτερή της φίλη αλλά έπρεπε να συμβιβάζεται με την ώρα του διαλείμματος. Αυτό σήμαινε επίσης ότι η Μπλάνκα, που ήταν στην τάξη της Ντι, θα μπορούσε να δοκιμάσει να την πλησιάσει – όπως έκανε τώρα, καθώς κρεμόταν κυριολεκτικά από την Ντι, με το ένα χέρι στον ώμο της, κοιτώντας το καινούργιο αγόρι. Η Μπλάνκα ήταν πάντοτε διαχυτική, αγκαλιάζοντας τον κόσμο, παίζοντας με τα μαλλιά των φιλενάδων της και χουφτώνοντας τα αγόρια που της άρεσαν.

Η Ντι την ξαπόστειλε με μια ζωηρή κίνηση του ώμου της, για να επικεντρωθεί στο καινούργιο αγόρι.

«Είσαι από τη Νιγηρία;» ρώτησε, πρόθυμη να κοκορευτεί για τις γνώσεις της γι' αυτόν. Μπορεί να έχεις διαφορετικό χρώμα, σκέφτηκε, αλλά εγώ σε ξέρω.

Το αγόρι κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Είμαι από την Γκάνα».

«Αχά». Η Ντι δεν είχε ιδέα πού ήταν η Γκάνα, εκτός του ότι μάλλον βρισκόταν στην Αφρική. Έδειχνε ακόμη φιλικός, αλλά η έκφραση είχε παγώσει στο πρόσωπό του και έμοιαζε λιγότερο ειλικρινής. Αποφασισμένη να δείξει ότι κάτι ήξερε για την αφρικανική κουλτούρα, η Ντι έγενεψε προς τη γυναίκα στον φράχτη. «Ντασίκι* φοράει η μαμά σου;» Γνώριζε τη λέξη γιατί τα Χριστούγεννα η χίπισσα θεία της της είχε χαρίσει ένα παντελόνι με μοτίβα ντασίκι. Για να την ευχαριστήσει, η Ντι το είχε φορέσει στο χριστουγεννιάτικο δείπνο και είχε υπομείνει τα αγριοκοιτάγματα της μητέρας της και τα πειράγματα του μεγαλύτερου αδελφού της για το ότι φορούσε τραπεζομάντιλο ενώ είχαν ήδη ένα στο τραπέζι. Στη συνέχεια, έχωσε το παντελόνι στο πίσω μέρος της ντουλάπας της και δεν το ξανάγγιξε από τότε.

«Τα ντασίκι είναι πουκάμισα που φοράνε οι αφρικανοί άντρες» είπε το αγόρι. Θα μπορούσε να την είχε περιφρονήσει ή να την είχε κοροϊδέψει, αντ' αυτού όμως εκείνος της εξήγησε. «Ή μαύροι Αμερικανοί όταν θέλουν να δηλώσουν κάτι».

Η Ντι έγενεψε καταφατικά, παρόλο που αναρωτήθηκε τι θα μπορούσαν να δηλώσουν. «Νομίζω ότι οι Jackson Five τα φορούσαν στο *Soul Train*».

* Πολύχρωμη αντρική πουκαμίσα, χαρακτηριστική ενδυμασία της Δ. Αφρικής.

WILLIAM SHAKESPEARE

ΟΘΕΛΛΟΣ

Οι εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ παρουσιάζουν το Hogarth Shakespeare Project: τα πιο αγαπημένα έργα του μεγαλύτερου δραματουργού όλων των εποχών ξαναγράφονται από σπουδαίους συγγραφείς όλου του κόσμου.

Hogarth Shakespeare

Οεντεκάχρονος Οσεί Κοκότε, γιος διπλωμάτη, φτάνει στο καινούργιο του σχολείο -το τέταρτο που αλλάζει μέσα σε έξι χρόνια- και χρειάζεται οπωσδήποτε έναν σύμμαχο για να επιβιώσει. Η τύχη τού χαμογελά και συνδέεται με το πιο δημοφιλές κορίτσι του σχολείου την Ντι. Όμως ένας συμμαθητής του δεν μπορεί να ανεχθεί αυτή τη φιλία: Ο Ίαν αποφασίζει να καταστρέψει τη σχέση αυτού του μαύρου αγοριού με το χρυσαφένιο κορίτσι. Στο τέλος αυτής της μέρας, το σχολείο και τα βασικά πρόσωπα που κινούνται σ' αυτό, δάσκαλοι και μαθητές εξίσου, δεν θα είναι ποτέ πια οι ίδιοι.

Η τραγωδία του Οθέλλου μεταφέρεται σε μια σχολική αυλή στα προάστια της Ουάσιγκτον της δεκαετίας του 1970 από την πένα της αγαπημένης συγγραφέα του μπεστ σέλερ *Το κορίτσι με το μαργαριταρένιο σκουλαρίκι*.

ISBN 978-618-03-1276-8

9 786180 131276

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81276